

tror jeg nu som sagt, at der ingen Fare er. I alt Fald, hvis de Herrer føle sig sikre i deres Standhaftighed — nu have de hørt vort Standpunkt — kunne de være sikre paa, at vi ikke faa et Lovforslag gennemført om Forholdstalsvalg til Folketinget, før Betingelsen derfor er opfyldt. Man lægger her Sagen fuldstændig i den almindelige Valgrets Haand, idet en saadan Ændring ikke kan gennemføres uden Folketingets Samtykke.

Naar vi have gjort den Indrømmelse, som vi tillægge Vægt, have vi selvfølgelig gjort det, fordi vi lægge overordentlig stor Betydning i at faa det Forslag, vi her have fremført, ført igennem. Vi lægge ganske overordentlig stor Vægt paa at faa gjort det første praktiske, reelle Skridt paa Grundlovsændringens Vej, paa at faa Folketinget ændret saaledes, at det bliver et virkeligt fulgyldigt Udtryk for den almindelige Befolkning. Jeg har tilstrækkelig udviklet i mine tidligere Udtalelser, hvorfor jeg mener, dette er en nødvendig Indledning til at gennemføre hele denne Sag. Og nu er det ikke os nok som det saa ofte har vist sig, at det er de ærede Medlemmer nok, naar de have stillet et Forslag op, at kunne slaa et vældigt, agitatorisk Slag for det. Nej, os har det været om at gøre at skaffe et Grundlag for Forhandling, der kunde føre til et virkeligt positivt Resultat. Derfor glæder det mig at høre den Udtalelse fra det ærede Medlem af Højre, det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich), hvor han netop siger dette, at om end han har reelle Indvendinger at gøre, betragter han Forslaget som et Grundlag for en Forhandling med Landstinget om denne Sag. Det er for at naa dette virkelige, reelle Skridt fremad paa Vejen til at faa Folketinget ændret i den Retning, som vi ere enige med de Herrer om at finde rigtig, at vi ere komne dem et Skridt i Møde, af hvis Bistand det er afhængigt, om vi virkelig kunne naa frem ad denne Vej.

Det er saa forkert som vel muligt, naar ærede Medlemmer sige, at det, vi gøre her, er, at vi erklære, at vi ville nok gøre en Forandring i Landstingets Sammensætning, men at vi paa ingen Maade ville røre ved den privilegerede Valgret, ikke en Gang gøre et Skridt i Retning af at ændre den privilegerede Valgret, at vi nægte at deltage i Arbejdet derfor. Jeg er da nødt til at gentage, hvad jeg sagde ved anden Behandling og mente at have sagt tilstrækkelig tydeligt. Vi mene netop,

at det Forslag, vi her have stillet, er et Skridt og det eneste praktisk mulige Skridt paa Vejen henimod den fuldstændige Grundlovsrevision. Naar vi ikke kunne stemme for de Herrer's Forslag, har jeg jo klart nok angivet Grundene herfor. Vi finde det for det første reelt ufyldestgørende, det bør omfatte adskilligt mere, naar man dog gaar saa vidt som her, og dernæst mene vi, at de politiske Forhold for Øjeblikket ere ugunstige til Gennemførelse af en saa omfattende Grundlovsrevision. Vi mene, at Folketinget ikke er stærkt nok dertil, er for gruppesplittet. Betingelsen for, at en saadan Forhandling kan rejses med noget Haab om praktisk Udbytte, er denne, at vi have et ganske anderledes kraftigt og ensartet Parti til at føre Sagen frem, end Tilfældet for Øjeblikket er, og at vi have en Regering, der er et fulgyldigt Udtryk for et Flertal her i Tinget. Det kan ikke nægtes. Men nu se vi, hvorledes den høje Regering praktisk talt vil tage fat paa den Sag ved, samtidig med at rejses Spørgsmaalet om den store Grundlovsrevision, at erklære de Venstregrupper, hvis Bistand paa ingen Maade kan undværes, Krig ved tydeligt at tilkendegive som Regeringens Hensigt at omstyrte de gældende Forsvarslove. Nu sagde Konseilspræsidenten ved Forhandlingen i Gaar, at ingen kunde bestemt sige, at Regeringen ikke kunde gennemføre et Forslag ad Forhandlingsvejen. Men hvorledes kan den højtærede Konseilspræsident, som Situationen nu er, tro, at den nuværende Regering med nogen Udsigt til praktisk Udbytte kan give sig til at forhandle med Landstinget om en Grundlovsrevision. Jeg begriber ikke, at han kan mene noget saadant. Det er dog ganske øjensynligt, at naar man har mødt Landstinget, som jeg tidligere har sagt, med en knyttet Næve, naar man har trakteret Landstinget, saaledes som Regeringen har gjort, paa de store Spørgsmaal, der særlig have ligget for i Vinter, kan man dog ikke tro, at man samtidig med nogen Udsigt til Udbytte og praktisk Resultat kan aabne en Forhandling med dette Landsting. Snarere er Sammenkoblingen af de 2 politiske Planer, Juni-Grundlovens Gennemførelse og Forsvarslovenes Omstyrtelse, ganske ødelæggende for Udsigten til at faa noget som helst ud af nogen af de 2 Opgaver. Det mener jeg at have tilstrækkelig paavist. Og naar Forholdet er det, naar den høje Regering og dens Parti her i Virkeligheden ikke har Kraft hverken til at føre en Forhandling eller til at føre en Kamp, gør man kun Skade ved